

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศต่าง ๆ วิทยาการใหม่ ๆ ล้วนจัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษเกือบทั้งสิ้น การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมิใช่เพียงเพื่อประดับความรู้ แต่ยังมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้ที่หวังความก้าวหน้าในอาชีพและประสงค์จะรอบรู้เรื่องราวต่าง ๆ ที่หันต่อเหตุการณ์ (นพมาศ รัตนปริศากุล 2524: 1) ดังนั้นผู้ใดที่รู้และเข้าใจภาษาอังกฤษจึงเป็นผู้ที่ได้เปรียบ ประเทศไทยตระหนักถึงความจริงข้อนี้ และยอมรับว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นสำหรับคนไทย รัฐบาลจึงจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขึ้น โดยเริ่มตั้งแต่ในชั้นประถมศึกษา แต่เดิมวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ แต่ผลที่ได้รับไม่เป็นที่น่าพอใจเพราะมีปัญหาหลายอย่างที่แก้ไขไม่ได้ เช่น ครูผู้สอนบางคนไม่ได้จบมาทางด้านการสอนภาษาอังกฤษ ทำให้ไม่มีความชำนาญและไม่แม่นยำในเนื้อหาที่สอน คำราชาที่ใช้ส่วนมากเน้นในด้านการฝึกโครงสร้างทางภาษาไม่มีการฝึกให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมทางภาษามากนัก จึงทำให้นักเรียนขาดโอกาสการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามความต้องการของนักเรียน และในห้องเรียนมีจำนวนนักเรียนมากเกินไป ทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสฝึกภาษาได้อย่างทั่วถึง ดังนั้นในปี พ.ศ. 2518 กระทรวงศึกษาธิการจึงมีดำริที่จะยกเลิกการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาเสียให้เริ่มสอนในชั้นมัธยมศึกษาแทน แต่คนที่อยู่นอกวงการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ อันได้แก่ ผู้ปกครอง สื่อมวลชน และประชาชนทั่วไปพากันเรียกร้องให้มีการสอนในระดับประถมศึกษาต่อไป ในที่สุดกระทรวงศึกษาธิการก็ลงมติให้มีการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 โดยถือเป็นวิชาเลือก ดังนั้นวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรประถมศึกษา 2521 จึงจัดเป็นกลุ่มที่ 5 คือ กลุ่มประสบการณ์พิเศษว่าด้วยภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันและวิชาชีพที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิต โรงเรียนจะเลือกสอนอย่างใดอย่างหนึ่งได้ตามสภาพและความเหมาะสมของท้องถิ่นนั้น ๆ ซึ่งจุ่มงหมายในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรใหม่นี้คือ เพื่อให้นักเรียนมีความรู้และ

มีทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษา เพื่อเป็นพื้นฐานในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ทั้งในและนอกระบบโรงเรียน และเพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากล (สวัสดี สุวรรณอักษร 2531: 16)

จากจุดมุ่งหมายนี้ จึงทำให้การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันยึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) โดยมุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะในการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ผู้เรียนจะต้องสามารถนำความรู้ไปปรับใช้ได้ อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ

ในบรรดาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ ทักษะการเขียนเป็นทักษะสุดท้ายซึ่งมีความซับซ้อนและยากที่สุด เพราะทักษะการเขียนจะต้องอาศัยองค์ประกอบพื้นฐานหลายด้าน เช่น ความรู้ด้านคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ต่าง ๆ ดังนั้นครูจึงละเอียดเกี่ยวกับการเรียนการสอนในทักษะด้านนี้ นักภาษาศาสตร์มักเห็นความสำคัญของภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน และกล่าวว่า ภาษาเขียนก็คือ การถ่ายทอดภาษาพูดออกมาเป็นตัวอักษรนั่นเอง ฉะนั้นถ้าสอนให้ผู้เรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างดีแล้ว ก็จะสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ดีด้วย (สมบุญ วัฒนาวิบูล 2528: 1) แต่ในความเป็นจริงแล้ว ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ต่างจากทักษะการพูด เพราะต้องอาศัยหลักเกณฑ์ในการใช้ภาษามากกว่า การเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญยิ่งทักษะหนึ่ง เพราะการเขียนเป็นการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นทางตัวอักษร และยังเป็นการถ่ายทอดความรู้ของตนให้ผู้อื่นทราบอีกด้วย (ศรีวิทย์ สุวรรณภักดี 2522: 157) ผู้ที่จะเขียนได้ดี จะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษา ดังที่ วาเดล (Wadell 1959 : 1) ใ้กกล่าวไว้ว่า ถ้าผู้เขียนคิดว่าตนเองเขียนได้ดีก็ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่ถ้าหากไม่สามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่น เข้าใจได้ก็ไม่ถือว่าเป็นผู้มีพรสวรรค์ในการเขียน

ถึงแม้ว่าทักษะการเขียนจะเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ใ้ได้อย่างสมบูรณ์ แต่นักเรียนไทยส่วนใหญ่ ยังไม่มีความสามารถทางด้านกรเขียนเท่าที่ควร นักเรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานอกจากจะประสบปัญหาเรื่องความมั่นใจในการเขียนแล้ว ยังประสบปัญหาในการพัฒนาความคิด ความสามารถในการสื่อสาร และการเรียนรู้โครงสร้างการเขียนซึ่งแตกต่างไปจากโครงสร้างการเขียนของภาษาแม่ (Raimes 1978 : 4) นอกจากนี้ในการสอนเขียนยังพบปัญหาจากตัวครู

นั่นคือ ครูบางคนไม่มีความมั่นใจในความรู้ของตนเองเพราะขาดความรู้ที่แม่นยำในเรื่ององค์ประกอบของภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นรากฐานอันสำคัญสำหรับครูสอนภาษา (เสาวรัตน์ คาราวงษ์ 2521: 61) ในด้านตัวนักเรียนเองจะพบว่า นักเรียนไม่สามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษในข้อความหรือความเรียงได้ถูกต้อง เพราะมักเกิดความผิดพลาดในการใช้โครงสร้าง และการเลือกคำศัพท์มาใช้ คมคาย จงเจริญสุข กานดา สินธวานนท์ (2512: 69, 2516: 21) มีความเห็นสอดคล้องกันว่า นักเรียนไทยไม่มีความสามารถทางด้านการเรียนภาษาอังกฤษเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยยังมีข้อบกพร่องอยู่มาก นักเรียนเขียนภาษาอังกฤษผิดเสมอแม้แต่ประโยคง่าย ๆ ถึงแม้โรงเรียนส่วนมากจะมีการฝึกเขียนมากเท่า ๆ กับการอ่าน แต่นักเรียนก็ยังคงเขียนภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุไร แฉล้ม (2522: 14) ที่ว่าการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยนั้นจะพบข้อบกพร่องในด้านการเขียนเกือบทุกด้าน จากการวิจัยของ วิไล ชิวเจริญกุล (2523: 5) พบว่าความสามารถในด้านการเขียนของนักเรียนไทยยังไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด (60%) ระดับความสามารถในทักษะด้านนี้อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กันยา ธิรโพธ (2526: 66) ที่พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนภายใต้โครงการโรงเรียนผู้นำการใช้หลักสูตรประถมศึกษา ในจังหวัดคนนทบุรี มีผลสัมฤทธิ์ในบางทักษะอยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน (2528: 235) ได้ทำการวิจัยพบว่า ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยส่วนใหญ่คือการฝึกทักษะการเขียน จากงานวิจัยที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นว่า ความสามารถทางด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในปัจจุบันอยู่ในระดับอ่อนมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าทักษะการเขียนภาษาอังกฤษไม่ได้รับการฝึกเท่าที่ควร หรือบางครั้งอาจจะไม่ได้รับการฝึกเลย

ดังนั้น เพื่อเป็นการแก้ปัญหาทางด้านการเขียนของนักเรียนจึงจำเป็นต้องทำการวิจัยเพื่อหาแนวทางที่จะทำให้การสอนทักษะการเขียนได้ผลดีกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันในการสอนภาษาอังกฤษนั้น ถ้าจะให้บรรลุผลควรจะต้องมีการจัดกิจกรรมทางภาษาให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝน (คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน 2528: 342) เพราะการนำกิจกรรมมาใช้ในการเรียนภาษาจะช่วยสร้างความสนใจของนักเรียน ดังที่

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526: 52) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กในวัยประถมศึกษานั้นชอบทำงานเป็นกลุ่ม และชอบการแข่งขัน กิจกรรมทางภาษาจะสอดคล้องกับบุคลิกภาวะของนักเรียน นอกจากนี้ การเล่นเกมจะทำให้เด็กมุ่งที่จะทำกิจกรรมจนลืมว่าตนกำลังเรียนอยู่ ขณะที่เล่นเกมนั้นคนก็ใช้ภาษาไปด้วย กิจกรรมทางภาษาจะช่วยให้นักเรียนใช้ภาษาได้คล่องแคล่วยิ่งขึ้นอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ระวีวรรณ ศรีศรีรามศรี (2520: 100) ที่ว่า เด็กจะเรียน ได้ผลดีด้วยวิธีการสอนที่มีกิจกรรมต่าง ๆ ดังนั้นการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา จึงจำเป็นที่ครูจะต้องให้เด็กได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมให้มาก แต่เท่าที่ปฏิบัติกันอยู่จะพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีโอกาสฝึกเขียนสิ่งต่าง ๆ ตามชีวิตจริงมากเท่าไรนัก เพราะการเขียน ส่วนใหญ่จะเป็นการเขียนแบบเติมคำ แต่งประโยค รวมประโยค เขียนตามคำบอก ซึ่งไม่ เน้นการสื่อสารเท่าที่ควร ดังนั้นในการเขียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้จะช่วยให้นักเรียน ได้ฝึกเขียนสิ่งต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับชีวิตจริง และสามารถนำไปใช้ได้จริง เช่น การเขียน รายการสิ่งของ การเขียนบันทึกประจำวัน การเขียนข้อความถึงเพื่อน การเขียนรายงาน จากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ และการเขียนบรรยายภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ทำให้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการใช้กิจกรรมทางภาษาจะช่วยฝึกให้นักเรียน ได้ระดมความคิด เพื่อช่วยให้งานเขียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น การจัดกิจกรรมเสริมทักษะ การเขียนที่ผู้วิจัยจะจัดขึ้นนี้ น่าจะเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาความสามารถทางการเขียน เพื่อการสื่อสารของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังที่ แน่งน้อย เพียงสุขสวัสดิ์ และ อัญชลี สุคนธา (2526: 43, 2527: 37-38) ได้ทำการวิจัยและได้ผลสอดคล้องกันว่า นักเรียนที่ เรียนโดยใช้กิจกรรมหรือ เกมประกอบการสอนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ เรียน โดยวิธีการสอนแบบธรรมดา

ในด้านการจัดการศึกษาให้กับนักเรียนนั้นจะพบว่า การให้การศึกษาส่วนใหญ่จะเน้น การให้การศึกษาเป็นพิเศษกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ โดยมองข้ามนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนสูงหรือเด็กเก่ง เพราะคิดว่านักเรียนเหล่านี้เป็นนักเรียนที่เรียนเก่งและสามารถช่วย ตัวเองได้อยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องจัดการเรียนการสอนเพิ่มเติม หรือให้ความดูแลเอาใจใส่ ในด้านการศึกษาเป็นพิเศษ แต่ในความเป็นจริงแล้ว เด็กกลุ่มนี้สามารถสร้างสรรค์และพัฒนา ประเทศให้เจริญก้าวหน้าได้ เพราะในการพัฒนาประเทศให้ได้ผลนั้นต้องอาศัยทรัพยากรมนุษย์

เป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะในประเทศที่กำลังพัฒนายังต้องการผู้ที่มีสติปัญญา มีความรู้ความสามารถ เป็นผู้นำของชาติร่วมกันวางแผนพัฒนาและแก้ปัญหาต่าง ๆ อันจะช่วยให้การพัฒนาประเทศบรรลุผลสมบูรณ์ ดังที่ อารี รังสินันท์ (2529: 32) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนเพื่อนักเรียนที่มีสติปัญญาสูงเป็นการช่วยพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีคุณภาพ พร้อมทั้งจะสร้างสรรค์ประโยชน์ ทั้งต่อตนเองและต่อประเทศชาติ สังคมโดยรวม และนำประเทศชาติไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองได้ การสกัดกั้นมิให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงได้พัฒนาความสามารถอย่างเต็มที่โดยการให้เด็กเก่งมีความสำเร็จทางการเรียนเท่ากับเด็กปกติ นับเป็นการสูญเสียทรัพยากรมนุษย์ที่มีค่าอย่างมหันต์ ดังนั้นเราจึงควรให้ความสนใจกับเด็กกลุ่มนี้เป็นพิเศษ ประกอบกับยังไม่มีมีการจัดการศึกษาให้กับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเท่าที่ควร ฉะนั้นการส่งเสริมให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงได้มีโอกาสพัฒนาความสามารถของตนอย่างเต็มที่ตามศักยภาพของตนจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจ และน่าจัดขึ้นเพื่อประโยชน์ต่อตัวของนักเรียนเอง

สำหรับการสอนภาษาอังกฤษโดยทั่วไปแล้วนักเรียนจะได้รับการฝึกฝนเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาในด้านการฟัง การพูด และการอ่านเป็นส่วนใหญ่ แต่การพัฒนาในด้านการเขียนนั้น ยังไม่มีการจัดห้ชั้นมากนัก ทั้งนี้เพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยาก ต้องอาศัยการเรียนรู้ คำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์อย่างกว้างขวางพอสมควร รวมทั้งความสามารถในการลำดับเรื่องราวที่จะเขียนด้วย ดังนั้นนักเรียนจึงขาดโอกาสในการฝึกฝน อย่างไรก็ตาม ในระยะเริ่มแรกของการฝึกทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารนี้ ผู้วิจัยคิดว่าครูน่าจะได้ทดลองให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีโอกาสฝึกอย่างมีระบบซึ่งน่าจะเป็นเรื่องที่ทำให้ไม่ยากนัก และยังเป็นหนทางให้นักเรียนได้ฝึกฝนครบทุกทักษะด้วย

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะจัดกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั้งนี้เพราะเป็นขั้นสุดท้ายของการศึกษาในระดับประถมศึกษา ซึ่งได้เรียนภาษาอังกฤษมามากพอสมควรที่จะใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามระดับความสามารถของตน ประกอบกับทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยาก ดังนั้นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จึงอาจจะสามารถใช้ภาษาเขียนเพื่อการสื่อสารได้มากกว่านักเรียนชั้นอื่น ๆ นอกจากนี้ยังเป็นการเสนอรูปแบบและกิจกรรมการสอนให้กับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลต่าง ๆ ที่สนใจในด้านนี้ และเป็นประโยชน์ต่อทางโรงเรียน

สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพราะทางโรงเรียนกำลังเริ่มโครงการส่งเสริมเด็กที่มีความสามารถสูงขึ้นในปีการศึกษา 2530 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเป็นรายบุคคลให้ได้มีโอกาสพัฒนาความสามารถทางการเรียนอย่างเต็มที่ (เอกสารประกอบการประชุมโครงการส่งเสริมเด็กสามารถพิเศษ 2527 อ้างถึงใน วรรณิกา อุ่นแจ่ม 2529: 10) นอกจากนี้ วรรณิกา อุ่นแจ่ม ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงแล้ว ดังนั้นวิทยานิพนธ์เรื่องนี้จึงเป็นงานวิจัยที่ต่อเนื่องกัน โดยเน้นทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผลที่ได้ในครั้งนี้จะประโยชน์แก่นักเรียนในด้านการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของคนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และช่วยให้ทางโรงเรียนได้รับทราบข้อมูลของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง และเป็นเครื่องมือเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในด้านทักษะการเขียนเพิ่มขึ้นอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

สมมติฐานการวิจัย

แนวการสอนทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารนี้ ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเขียนที่จะเพิ่มพูนความสามารถในการเขียนให้แก่ นักเรียน (Finocchiaro and Bonomo 1972 : 24-25) การนำกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนเข้ามาช่วยในการฝึกทักษะการเขียนจะช่วยให้ นักเรียนมีความสามารถทางด้านการเขียนเพิ่มมากขึ้น มีความสนุกสนาน และมีความสนใจในบทเรียนมากขึ้น ดังที่ เคลลี (Kelly 1984 : 80-94) ได้เสนอแนะว่าการสอนโดยใช้ กิจกรรมการสอนเขียนผสมผสานตามขั้นตอนต่าง ๆ จะทำให้เด็กมีความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมในบทเรียน และมีโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยนความรู้ออกมาในรูปของ ภาษาเขียน และมีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2522: 44) ที่กล่าวว่าไม่ว่าจะสอนเด็กเล็ก เด็กวัยรุ่น หรือผู้ใหญ่ ต่างก็พอใจในผลที่ได้รับ

จากการทำกิจกรรม การนำกิจกรรมไปใช้ในการฝึกจะทำให้เด็กได้รับความสนุกสนาน และส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ว่า

ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากได้รับการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจะสูงกว่าก่อนการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2530 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง
2. ผู้วิจัยใช้เวลาทำการทดลองสอนเป็นเวลา 6 สัปดาห์ โดยใช้เวลาหลังเลิกเรียนสัปดาห์ละ 3 วัน ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวมเป็นเวลา 16 ชั่วโมง แบ่งเป็นเวลาเรียน 10 ชั่วโมง และเวลาประเมินผล 6 ชั่วโมง
3. กิจกรรมที่จัดขึ้นผู้วิจัยได้สร้างให้สอดคล้องกับเนื้อหา หลักสูตร วัย ระดับชั้นของนักเรียน และได้ประยุกต์มาจากหลักการสอนเขียนของนักภาษาศาสตร์หลายท่าน เช่น วาเล็ท และ ดิชิก (Valette and Disick 1972 : 161-180) ริเวอร์ส (Rivers 1978 : 245-255) คิสนอร์ และ แมนเดล (Kirszner and Mandell 1984 : 2) สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2530: 79-80) และ ไรม์ (Raimes 1983) ซึ่งจะให้เกิดกิจกรรมการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนี้
 - 3.1 การเขียนรายการสิ่งของต่าง ๆ
 - 3.2 การเขียนบันทึกประจำวันของตนเอง
 - 3.3 การเขียนรายงานจากการสัมภาษณ์และแบบสอบถาม
 - 3.4 การเขียนข้อความสั้น ๆ ในรูปแบบต่าง ๆ ถึงเพื่อน
 - 3.5 การเขียนเรียงความแบบชี้แนะ

ข้อตกลงเบื้องต้น

การตอบแบบสอบถามของตัวอย่างประชากร ถือว่าเป็นการแสดงความคิดเห็นตามความเป็นจริงและเชื่อถือได้ จึงสามารถประเมินผลการจัดกิจกรรมได้

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
2. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่
 - 2.1 แผนการสอนกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในรูปของสถานการณ์จำลองต่าง ๆ รวม 10 แผน
 - 2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจำนวน 2 ชุด คือ
 - 2.2.1 ชุดที่ 1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการฝึกกิจกรรม จำนวน 1 ฉบับ แบบทดสอบฉบับนี้เป็นแบบทดสอบอัครัยเพื่อใช้วัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเข้ารับการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนและหลังการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
 - 2.2.2 ชุดที่ 2 แบบทดสอบท้ายกิจกรรมทั้ง 5 ประเภท เป็นแบบทดสอบอัครัยที่ใช้ตรวจสอบข้อบกพร่องในด้านการเขียนของตัวอย่างประชากร แล้วนำข้อบกพร่องเหล่านั้นมาสอนเสริมในชั่วโมงต่อไป แบบทดสอบชุดนี้จะให้ตัวอย่างประชากรทำหลังจากได้รับการฝึกกิจกรรมแต่ละประเภทแล้ว มีจำนวน 5 ฉบับ ๆ ละ 1 ประเภท
 - 2.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมทักษะการเขียน จำนวน 1 ชุด

แผนการสอนเสริมและแบบทดสอบที่สร้างขึ้นนี้อาศัยหลักการสอนเขียนที่นักภาษาศาสตร์หลาย ๆ ท่านได้เสนอแนะไว้ และอาศัยเนื้อหาจากหนังสือ English Is Fun Book I-IV และหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษ แล้วนำมาประยุกต์เป็นกิจกรรมเสริมทักษะการเขียน 5 ประเภท

3. นำแผนการสอนเสริมและแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบแก้ไขและให้ข้อเสนอแนะ จากนั้นนำแผนการสอนเสริมและแบบทดสอบมาปรับปรุงให้สมบูรณ์

4. คัดเลือกตัวอย่างประชากรโดยเลือกนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2530 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาคต้นของชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับ 4 และสามารถทำแบบทดสอบส่งเสริมความสามารถทางวิชาการโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครอยู่ในระดับ 35 คนแรกในกลุ่มสูงหรือเท่ากับร้อยละ 70 ขึ้นไป สอบถามความสมัครใจในการเข้ารับกิจกรรม ใต้ตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 32 คน

5. นำนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง และเป็นนักเรียนที่เหลือจากการคัดเลือกเพื่อเป็นตัวอย่างประชากร จำนวน 12 คน มาทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการฝึกกิจกรรม แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าระดับความยากและอำนาจจำแนก เป็นรายข้อ ข้อสอบที่ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่จะนำมาใช้กับตัวอย่างประชากรจริงคือ ข้อสอบที่มีความยากระหว่าง 0.2 - 0.6 และมีค่าอำนาจจำแนกไม่ติดลบ

6. ใต้ตัวอย่างประชากรทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ชุดที่ 1 ก่อนเข้ารับการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียน แล้วจึงดำเนินการทดลองสอนในเวลา หลังเลิกเรียนคือ 15:45-16:45 น. สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวมเป็นเวลา ทั้งหมด 48 คาบ หลังจากสอนกิจกรรมแต่ละประเภทเสร็จแล้ว ใต้ตัวอย่างประชากรทำแบบทดสอบท้ายกิจกรรมแต่ละประเภทจนครบทั้ง 5 ประเภท เพื่อเป็นการตรวจสอบข้อบกพร่อง ในด้านการเขียนของตัวอย่างประชากร

7. หลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ชุดที่ 1 เพื่อวัดความสามารถทางด้านการเขียนภาษาอังกฤษหลังจากเข้ารับการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแล้ว แบบทดสอบชุดนี้เป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเข้ารับการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียน ต่อจากนั้นจึงให้ตัวอย่างประชากรตอบแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

8. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติม เช่น จำนวนครั้งที่นักเรียนเข้าเรียน ความเอาใจใส่ในการทำงานส่ง ผลงานของนักเรียน เป็นต้น
9. นำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ทั้งก่อนและหลังการฝึกกิจกรรมมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนก่อนเข้ารับการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะ การเขียนและหลังการเข้ารับการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยการ ทดสอบค่าที่ (t - test)
10. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนมาวิเคราะห์โดยใช้ ค่าร้อยละ
11. ปรับปรุงแผนการสอนกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษและแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้สมบูรณ์
12. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ผลของกิจกรรมเสริมทักษะการเขียน หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการวัดความสามารถในด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษและความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมทักษะการเขียน

ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

กิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง กิจกรรมด้านการเขียนที่ผู้วิจัยได้นำเอากิจกรรมต่าง ๆ มาผสมผสานกันให้เกิดเป็นสถานการณ์จำลองและเป็นทักษะการเขียนที่ยากขึ้น ซึ่งนักเรียนในระดับปกติจะทำได้ไม่มากนัก แต่สำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเมื่อได้รับการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนดังกล่าวนี้ นักเรียนก็จะสามารถพัฒนาความสามารถทางด้านการเขียนได้ดียิ่งขึ้น กิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ได้แก่

1. การเขียนรายการสิ่งของ (LIST)
2. การเขียนบันทึกประจำวัน (DAILY NOTE)
3. การเขียนรายงานจากการสัมภาษณ์และแบบสอบถาม (INTERVIEW AND QUESTIONNAIRE)
4. การเขียนข้อความสั้น ๆ ในรูปแบบต่าง ๆ (SIMPLE WRITING IN SHORT FORM AND LIMITED IN SCOPE)
5. การเขียนเรียงความแบบชี้แนะ (GUIDED COMPOSITION)

ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งสามารถวัดได้จากการเขียนทั้ง 5 ประเภท ในรูปของกิจกรรมต่าง ๆ ในสถานการณ์จำลอง

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาคต้นของชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับ 4 และสามารถทำแบบทดสอบส่งเสริมความสามารถทางวิชาการโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2529 กลุ่มประสบการณ์พิเศษภาษาอังกฤษได้ในระดับ 35 คนแรกในกลุ่มสูง หรือร้อยละ 70 ขึ้นไป

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้ตัวอย่างแผนการสอนเสริมและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการนำกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนไปดัดแปลงใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียนในชั้นเรียนของตน
3. เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงได้มีโอกาสพัฒนาความสามารถของตนได้อย่างเต็มที่
4. เพื่อเป็นแนวทางแก่โรงเรียนในการจัดโครงการส่งเสริมนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงต่อไป